

LUCAS KENT & GRETA ROUGE

Rocio
Bonilla

Un estiu de llicis
i Kryptonita

ZEBRA

1

TRAVERSSAR L'OCEÀ

Per fi es va acabar l'escola i van arribar les vacances d'estiu. Qualsevol seria feliç davant la perspectiva de gairebé tres mesos sense fotre ni brot, però jo no. Sí, ja ho sé, us deveu preguntar per què. Molt senzill. Els meus amics: la Greta i en Frederic. Des que em vaig mudar a aquest barri, anem sempre junts a tot arreu. I precisament ara que arriben les primeres vacances aquí amb ells, que prometien ser la bomba, va i ens separen.

«Una ironia», diria segurament la nostra professora de Llengua. O potser

no, perquè, la veritat, no he acabat mai
d'entendre del tot això de la ironia,
i mira que vaig aprovar l'assignatura
amb bona nota. Amb la que no vaig

tenir tanta sort va ser amb Anglès; la vaig acabar aprovant pels pèls. Aquesta va ser l'excusa principal perquè els pares decidissin enviar-me als Estats Units. Bé, aquesta i la de passar un mes i mig amb els meus avis paterns, que viuen en un poble de Kansas anomenat Smallville. L'última vegada que els vam visitar, jo devia tenir uns quatre anys. La Lita ni tan sols havia nascut.

–T’ho passaràs bomba, ja ho veuràs!
–repetia el meu pare, que em mirava
de convèncer sense gaire convicció.
Buf, quina mandra. Doncs au, maleta
i cap a l’aeroport.

Us resumeixo un vol transoceànic:
et fiquen en un avió enorme, t’asse-
uen en una butaca diminuta, et donen

uns auriculars de plàstic i... podreix-te
davant d'una pantalla durant deu ho-
res seguides fins a travessar l'oceà.
O sigui...

B-R-U-T-A-L!

Deu hores seguides mirant pel·lis i menjant espaguetis o macarrons i pastisseria industrial sense que ningú et digui: «Apaga l'ordinador»??? De debò, no sé de què es queixa la gent.

Quan vam aterrar, vaig enviar un whatsapp a casa per dir que ja havia arribat. El pare i la mare havien decidit comprar-me un mòbil per al viatge («només per a aquest viatge, i després el tornes», van recalcar), ja que així es podrien comunicar més fàcilment amb mi, perquè semblava que els avis encara funcionaven amb uns telèfons que no tenien ni pantalla. Els pares van dir no sé què d'«analògics», una parauleta que a mi em va sonar tan o més incomprendible que «ironia».

